

סערה באגם השקט

"הכמלנים מעמק השפע" — סרט מיוון
לאכוד ולישון ולקבל פרס

מבקר סרטים שיוצא לפסטיבל כמו קאן, נמחץ תחת העומס האדיר של המוצרים המוצעים לו מכל עבר, ויוצא כשראשו נפוח וברכיו רועדות מעייפות. לעומת זאת, כשהוא מגיע למקום כמו לוקארנו, עיר-נופש שוויצית מקסימה, הוא יודע שיספיק לראות בנות כל מה שמצג בפסטיבל שלה, יזכה אפילו ליהנות מאוויר צלול מיון ומשלווה פסטורלית, מבלי שי-מצפוניו ינקוף אותו על שהונח את עיסור קיו. הצגות הערב, הנערכות בכיכר המר-כזית בעיר, שנסגרת לתנועה כדי לאפשר הצבת אלפי מושבים, ומסיבות-העיתונאים הנערכות לאחר-מכן בחצר הפנימית של מזכירות הפסטיבל, עם כוס קפה או בירה, הן בחוקת חווייה נעימה לא פחות מאשר עבורה.

השוויצים הקפדנים המסודרים, דאגו תמיד שהכל ידפוק כמו שעון. אלא שהשנה התאכזר אליהם הטבע — גם איתני הטבע וגם הטבע האנושי.

ראשית, ביום השלישי של הפסטיבל פרצה סערה. כל העיר התחתונה, השוכנת לשפת האגם, הוצפה כליל. החשמל נפסק באיזור כולו והקרנות אותו הערב בוטלו כמובן. למחרת הסתבר שתשעה אנשים קיפתו חייהם בסערה, ונזק רב נגרם ל-רכוש — לא רק בלוקארנו אלא גם בכל הערים סביבה.

"כמו בבית" — סרט מאונגריה
ידדה שהיא אשה

"חזומות בורוד" — סרט מצ'כוסלובקיה
אהבת צוענים

מספקת. במאי הסרט, פטר אמן, סבור אחרת. לדבריו היו לחצים פוליטיים חזקים לביטול הצגתו של הסרט, משום שהוא מספר כיצד מעורדים בנקים שוויצים את הברחת והון האיטלקי לשכנה הצפונית — שוויץ.

גילוי

סכנת הסמים

יבוח סוער לא פחות התעורר מסביב לכמה סרטים שכן התקבלו לתחרות. במיוחד הורמו הקולות כשדובר בסרט אמריקאי בשם אצבעות, ומעין גירסה מהור-דשית ואלימה במיוחד של נהג מונית, על פסנתרן שהוא גם גורבה בעולם התחתון, והמנקה, בסצנת השיא, את עיני יריבו, לשם שינוי, היתה הפירסומת שליוותה את

במקום כדי לראותו, והביעו עליו, לאחר מכן, דעות חיוביות ביותר. מה שהביקורת, ובמיוחד הביקורת הי-שוויצית, קיבלה בעין יפה פחות, היה הי-בלגן שנוצר בעקבות התקרים השונים. על כך צריך להוסיף את המהומות — המכוונות, לחברי מנהל הפסטיבל — של כמה מן העובדים כמו, למשל, אותו מכונאי שסירב להתחיל הקרנה עד שישלמו לו, במקום, את המגיע לו, אם להוסיף על כך את המתחים שהיו קיימים עוד לפני הפסטיבל, בין ההנהלה החדשה הדוברת צרפתית ואיטלקית, לבין מרבית העיתונות השווי-צית, הדוברת גרמנית, הרי ברור שהאווירה היתה מוחשמלת מהתחלה ועד הסוף, לצד העימותים האישיים, צריך להוסיף גם כמה עימותים ענייניים. לדוגמה: פרשת סרט בשם העיסקה השוויצית, שהפסטיבל סירב לקבל לתחרות, בטענה שרמתו אינה